

Harka Sára - Érzékeny

Szereti a számokat. Régen is jól ment neki a matek, ha bekódorgott az iskolába.

Az emberek nem gondolnák róla, hogy ez jár a fejében, hogy folyton számol. Pedig figyel, milyen időközönként jár az úton a villamos, hány bevásárlókocsija van a boltban (most épp harmincegy, mert a héten kettőt elloptak, egy meg eltörött egy természetes gyerek alatt). Azt is kikalkulálja, mennyi üveget kell összekotorásznia ahhoz, hogy a visszaváltásukból vehessen egy zsemlét, majd pedig, hogy hány percenként haraphat abból, hogy negyedóráig kitartson. Erre a válasz három. Merthogy öt harapással eszi meg.

Régen azt is tudta, mi a pi tizedik számjegye, de az ilyesmi elfelejtődik, mert az ember nem használja, se a hajlékos, se a hajléktalan.

Azt is átlagolta, hogy az üzlet mely részén állva keresi a legtöbb aprót (itt, a bevásárlókocsiknál), és hogy milyen megszólítással éri el a legtöbb sikert.

A győztes pedig: *Vásárolna nekem egy kis ennivalót?* Matematikailag bizonyította, hogyha pénzt kér, kevésbé adnak neki, míg élelmet szívesebben vesznek. Mert ez azt mutatja az embereknek, hogy ő éhes. És tényleg az. Mindig az.

A „kis” szónak fontos szerepe van a mondandójában, mert ha simán „ennivalót” kér, az tolatodóbbnak hat. És jelentős, hogy pozitív módban tegye fel a kérdést, ne úgy, hogy „Nem venne-e...”, mert arra az automatikus válasz a nem, ezt is megmutatták a számok.

Ezzel a mondattal, ezen a helyen állva, húszból három vásárlónál ér el sikert. Ami nagy szám. (Még ha a hármas valójában egy kis szám is.) Évekbe telt kitapasztalni, és feltornáznia az átlagát. Húszból három. És ez a maximum, ami lehetséges.

Most a legutolsó férfi mogorván elsiet mellette, rá se hederített, hiába szólította meg. De ő nem veszi zokon, mert ennyi utcán töltött év után ő nem egy érzékeny típus. És meg sem lepődik, mert hát húszból tizenheten ilyenek. Azon se illetődik meg, hogy a cigizni kísétáló biztonságiőr rámorog:

– Zsákos, ne zaklasd a vásárlókat!

Mire ő visszamorog. Ez így megy köztük nap mint nap, de ő tudja, hogy a biztonságiőr amúgy nem bánja őt (főleg mióta kiszámolta neki, melyik a legkedvezőbb lakáshitel ajánlat), a biztonságiőr meg tudja, hogy ő nem zaklat senkit.

Mikor más jöttek lézengenek itt, azokat el szokta kergetni, és ennek Zsákos örül, mert nem szívleli a konkurenciát, se azt, amilyen hangsúllyal azok az emberektől, meg tőle is kéregetnek: „Zsákos, adjá' má' egy falatot ide!”

Mert ő már csak Zsákos, sok-sok éve, hogy egy krumplicsákban cipeli a holmiját, a valódi nevét is elfelejtette, hisz azt se használja.

De neki jó így, nem kell az embernek név, csak étel. Az viszont tényleg kéne.

Jön egy férfi, épp tolja vissza a bevásárlókocsit, és ő igyekszik nagyon barátságosnak tűnni (ehhez meg kell erőltetnie magát), meg nagyon éhesnek (ehhez nem), és némán fohászkodik, hogy megkapja a visszaváltásért járó százast.

Nagyot nyelve figyel, ahogy a férfi bedugja a fémpöcörőt a másik kocsit fémpöcörőnyílásába, és nézi, ahogy annak a tenyerébe hullik a korong. Az a nyamvadt zöld korong! Már megint! Azt ugye nem adják neki, és abból ugye nem lesz ennivaló.

Nemrég hallott valakit arra panaszkodni, hogy a mesterséges intelligencia elveszi a megélhetését. Hát, az ő megélhetését a korongok veszik el.

Megkordul a gyomra, ahogy nézi a férfit elcaplatni. Szépen takarított Volvoja van. Átcikázik a napfény a sofőrajtón, ahogy kinyitja.

Most egy alacsony, szőke, gimnazistakorú lány sétál felé, és Zsákos rögtön előveszi a bejártatott szövegét:

– Vásárolna nekem egy kis ennivalót?

A lány a szemébe néz, majd visszakérdez:

– Van valamilyen érzékenysége?

Zsákos próbálja felfogni a mondat értelmét. Nem megy neki. Úgyhogy csak annyi bukik ki belőle, hogy:

– Mi?

– Van valamilyen ételérzékenysége? Allergiás valamire? Én gluténérzékeny vagyok – folytatja a lány –, úgyhogy tudom, milyen rossz, mikor ezt nem veszik figyelembe.

– Öö – mondja Zsákos, miközben válasz után kutat a fejében, és egészen meghatódik a gondolatától, hogy őt allergiásnak nézték. Mintha ő olyan érzékenyfele volna. Mintha ő olyan normálisfele ember volna. – A meggyre. Én, izé, mindig allergiás szoktam lenni rá.

A lány kuncog, és besiet az üzletbe, csak egy kis kosarat visz magával.

Zsákos furcsán érzi magát. Micsoda kérdés volt ez! Ő meg micsoda barom választ adott. Pont a meggy? Igaz, azt utálja. Mindig grimaszba fordult tőle a szája. De hogy ő allergiás lenne!

Mi van, ha ez csak egy teszt volt? Hogy hálátlannak tűnik-e. Amin most megbukott.

Mert történt már hasonló, hogy egy néni a szendvics mellé egy sört is kínált felé, és mikor ő azt is el akarta fogadni, akkor a néni visszahúzta a szendvicset is. És Zsákos éhen maradt.

Talán ma is így lesz. Pedig ő a meggyes rétest is befalná, szívesen eltüntetné az utolsó morzsaig! Annyira morfondírozik, hogy a perceket se számolja, míg visszaér a lány.

Egy papírzacskót nyújt felé, vagy négy péksütit beletett.

– Nincs bennük meggy? – kérdezi Zsákos, csak hogy tartsa magát a koholmányához.

– Egyikben sincs – mosolyog a lány –, végigolvastam az összetevőket.

Zsákos megköszöni. Négyyszer. Nem csak az ennivalót, az olvasást is.

Ahogy átveszi a zacskót, egy ponton összeér a bőrük – a mocskos, öreg kéz a tiszta, fiatal –, és a lány nem rezzen össze. Talán észre sem vette, vagy csak nem tulajdonított neki jelentőséget.

Aztán elsiet a buszmegálló felé, és ahogy Zsákos sandít utána, bekönnyezik a szeme. Még szipog is egyet. Úgy tűnik, mégiscsak allergiás.

Vagy csak érzékeny.

Talán néha még ő is lehet érzékeny.

Pillanatok alatt falja be a péksüteményeket, alig bír magával. Jóleső melegség tölti el, és nem csak a gyomrát. Ahogy harap, rág, nyel, még egy rég elfeledett szó is eszébe jut.

A biztonságiőr egy újabb cigivel a foga közt sétál el mellette:

– Zsákos, ne zaklasd a vásárlókat! – veti oda.

– István – jelenti be Zsákos két harapás közt –, ez a nevem.

A biztonságiőr szóra nyitja a száját, de csak hűmmög egyet, és megvakarja a kopasz fejét.

Aztán mikor új vásárlók jönnek, Zsákos azzal fogadja őket:

– Vásárolna nekem egy kis ennivalót? Csak ne meggyeset, arra érzékeny vagyok.

És ilyenkor az emberek megállnak, és ránéznek. Képtelenek csak úgy elsietni mellette.

Olyan rendkívülin hangzik ez az ő szájából, a szakadt ruhájú, savanyú szagú, krumpliszákot cipelő hajléktalanéból, pláne azzal a magabiztossággal, ahogy mondja. Ettől az emberek bemennek az üzletbe, és vásárolnak neki valami harapnivalót. Valami meggytelent.

Zsákos pedig alaposan ellenőrzi a kapott uzsonnát, valóban nincs-e bennük a tiltott összetevő. Aztán eszik, számol, összead, eloszt, és a maradék ételt félreteszi. Igaz, be tudná falni egyszerre, de nem igényli, valahogy betöltve érzi magát.

Egy hét múlva megállapítja, hogy az új átlaga húszból hat. Még sok is. Inkább el sem kéri a százast a sokgyerekes anyukáktól.

Később, mikor pár srác kiröhögi őt, aztán a vállához vágnak egy meggyes müzliszeletet, ő félretolja.

– Mi az, Csövi, nem kéred? – gúnyolódnak.

– Köszönöm, nem, mondtam, hogy allergiás vagyok rá – válaszolja Zsákos, mire otthagyják.

És István valóban nem eszi meg a meggyes müzliszeletet, hanem elmorzsolja, hogy a körülötte bóklászó galambok felcsipegethessék.